

D E K R E T.

Dla bardziej skutecznej obrony ludności przed lichwą wojenną, utrudniającą jej otrzymanie niezbędnych ilości pożywienia i ciepła oraz dachu nad głową, uznałem za konieczne wzmocnić i rozszerzyć stosowanie kar za czyny występne, objęte pojęciem takiej lichwy.

W tym celu stanowią, co następuje:

Art. 1. Kto celem sztucznego podniesienia cen na przedmioty pierwszej potrzeby, jak żywność, materiały do opalu, światła lub odzieży, wyroby tytoniowe, albo inne artykuły, służące do zaspokojenia najważniejszych potrzeb ludności — gromadzić będzie te przedmioty, lub je ukrywać, niszczyć albo ograniczać ich wyrób i handel, albo przedsięwzięje inne nieuczciwe czynności w tymże celu, ulegnie karze

zamknięcia w domu poprawy od roku i sześciu miesięcy do lat sześciu, lub zamknięciu w więzieniu do lat 2-ch, a oprócz tego karze pieniężnej do wysokości 100 tysięcy marek polskich (150 tysięcy koron).

Nadto nagromadzone lub ukryte w celach spekulacyjnych artykuły, bez względu na to, czyją stanowią własność, ulegną konfiskacie, która może z decyzji sędziego śledczego nastąpić już w toku dochodzenia lub śledztwa, jeśli ze względu na obawę zepsucia albo inne okoliczności sprawy przechowanie ich do czasu wydania wyroku sądowego okaże się niepożądanem. Skonfiskowane w ten sposób artykuły sprzedane będą niezwłocznie ludności po cenach normalnych z tem zastrzeżeniem, że w razie zniesienia następnie konfiskaty na skutek umorzenia postępowania karnego lub wydania przez sąd wyroku uniewinniającego, suma, osiągnięta za sprzedane przedmioty, zwrócona będzie w całości właścicielowi.

Karze, przewidzianej w niniejszym artykule, ulegnie także winny potajemnej sprzedaży lub wywozu artykułów żywnościowych zagranicę.

Usiłowanie będzie karane.

Art. 2. Kto za przedmioty codziennej potrzeby, wymienione w art. 1-y m żądać będzie lub otrzymywać dla siebie lub innych ceny nadmiernej wysokości, zawierające zysk lichwiarski, ku szkodzie ludności, ulegnie karze: więzienia do lat 2-ch, a nadto grzywnie do 50 000 marek polskich (75 tysięcy koron).

Usiłowanie będzie karane.

Art. 3. Właściciel domu lub jego administrator i każdy wogóle posiadacz mieszkania, winny żądania za wynajem lokalu ceny nadmiernej, zawierającej zysk lichwiarski, ulegnie

zamknięciu w więzieniu do roku jednego, nadto grzywnie do 50 tysięcy marek polskich (75 tysięcy koron), albo jednej z tych kar.

Art. 4. Właściciel lub kierownik przedsiębiorstwa, który skutkiem nie dbalstwa lub braku dozoru dopuści do spełnienia przez podwładny mu personel przestępstwa, przewidzianego w 1 lub 2-im art. niniejszego dekretu, ulegnie

zamknięciu w więzieniu do 6 miesięcy lub grzywnie do 50 tysięcy marek polskich (75 tysięcy koron).

Art. 5. Skazanie za występki, przewidziane w art. 1, 2 i 3 niniejszego dekretu, pociągnie za sobą utratę praw stanu, przewidzianą w 27 art. Kodeksu Karnego za czyny hańbiące, z wyjątkiem wypadków skazania tylko na karę pieniężną.

Art. 6. W razie powtórnego skazania za występki, przewidziane w 3 i 4-y m artykule niniejszego dekretu, może być wymierzona jedynie kara więzienia.

Art. 7. Sąd może pozbawić skazanego za przestępstwa, przewidziane w art. 1, 2 i 4 niniejszego dekretu, prawa prowadzenia handlu na czas do lat 5-ciu.

Art. 8. Prokurator może skierować sprawy o występki, przewidziane w art. 2, 3 i 4 niniejszego dekretu, do sądu pokoju, który wszakże nie może skazać winnego na pozbawienie prawa handlowania albo nakazać konfiskaty artykułów, których wartość przekracza sumę 2.000 marek polskich. W sprawach o przestępstwa, przewidziane w niniejszym dekrecie, śledztwo wstępne nie jest koniecznem, jeśli prokurator nie zażąda jego przeprowadzenia.

Art. 9. Orzeczenie, czy dana cena jest lichwiarska, pozostawia się w każdym poszczególnym wypadku uznaniu sądu.

Art. 10. Dla osiągnięcia możliwie rychłego wymiaru sprawiedliwości za przestępstwa, przewidziane w niniejszym dekreście, wprowadza się następujące normy postępowania w tych sprawach:

- a) Prokurator winien nadać bieg sprawie w ciągu trzech dni od chwili ukończenia dochodzenia lub śledztwa, przyczem akt oskarżenia może być zastąpiony przez krótki wniosek o zarządzeniu rozprawy głównej.
- b) Termin rozprawy winien przypaść w sądzie pokoju w ciągu dni 7-iu, zaś w sądzie okręgowym — w ciągu dni 14-tu od chwili otrzymania sprawy. Wyjątek dopuszczony być może jedynie w razie znacznej odległości miejsca zamieszkania oskarżonego lub świadków.
- c) Artykuł 527 U. P. K. nie ma zastosowania.
- d) Siedmiodniowy termin, przewidziany w art. 557 U. P. K. na wskazanie przez oskarżonego świadków oraz wybór obrońcy, skraca się do 24 godzin; tenże skrócony termin oznacza się dla oświadczenia ze strony oskarżonego co do wezwania świadków na jego koszt, przewidzianego w art. 576 U. P. K.
- e) W razie nieprzybycia świadka na rozprawę mogą być odczytane zeznania, złożone przezeń w toku dochodzenia lub śledztwa. Świadkowie, niezbędni dla rozprawy, mogą być sprowadzeni pod przymusem niezwłocznie, lub na rozprawę następną. Sąd może zabezpieczyć z góry terminowe przybycie świadków, jeśli zachodzi obawa uchylecia się ich od stawiennictwa.
- f) W razie konieczności odroczenia sprawy w pierwszym terminie, następny wyznaczony być winien niezwłocznie i przypaść nie później, niż w ciągu dni 14-tu po pierwszym terminie.
- g) Przy ogłoszeniu wyroku sąd przytacza odrazu na piśmie jego motywy. W sprawach wyjątkowo skomplikowanych ogłoszenie motywów może nastąpić w ciągu trzech dni po wydaniu wyroku.
- h) Na podanie apelacji od wyroku oznacza się termin trzydniowy.
- i) Sąd 2-ej instancji obowiązany jest w ciągu trzech dni od chwili otrzymania apelacji wyznaczyć termin jej rozpoznania, które winno nastąpić w ciągu dni 14-tu. Wyjątek dopuszczony być może w razie znacznej odległości miejsca zamieszkania oskarżonego lub świadków.
- j) Wyroki 2-ej instancji uprawomacniają się z chwilą ich ogłoszenia.

Art. 11. Prawomocne wyroki, skazujące winnych na podstawie dekretu niniejszego, ulegają ogłoszeniu w 3-ch dziennikach na koszt skazanego, oraz wywieszeniu na przeciąg dni 14-tu na drzwiach przedsiębiorstwa lub na bramie domu, gdzie przedsiębiorstwo jego się mieści.

Art. 12. Dekret niniejszy otrzymuje natychmiast moc obowiązującą aż do odwołania.

Dan w Warszawie, dnia 5 grudnia 1918 r.

Naczelnik Państwa:

J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:

Moraczewski

Minister Spraw Wewnętrznych:

Thugutt